

Sygn. akt. III Kp 1034/10

## POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2010 r.

**Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział III Karny w składzie:**

Przewodniczący – Sędzia SO Mariusz Wiązek

Protokolant: Edyta Makowska

Prokurator Prokuratury Okręgowej – nie stawił się zawiadomiony prawidłowo

po rozpoznaniu wniosku Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia –Psie Pole z dnia 8 października 2010 roku (data wpływu), sygn. akt 2 Ds. 41/10 o przedłużeniu tymczasowego aresztowania wobec **J. K.**

na podstawie art. 263 § 2 k.p.k.

### **postanawia**

przedłużyć do dnia 20 grudnia 2010 roku, tj. na okres kolejnych dwóch miesięcy tymczasowe aresztowanie zastosowane postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z dnia 23 kwietnia 2010r., sygn. akt XII Kp 279/10 wobec **J. K.**, s. M. i M. z domu K., urodzonego w dniu (...) we W., podejrzanego o to, że:

1. w kwietniu 2010r. we W. działając w warunkach przestępstwa ciągłego wielokrotnie groził D. W. pozbawieniem życia, przy czym groźby te wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,

### **tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.**

2. w dniu 20 kwietnia 2010r. we W., działając w zamiarze pozbawienia życia D. W., grożąc jej pozbawieniem życia, kilkakrotnie usiłował ugodzić ją nożem w okolice szyi i klatki piersiowej, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na skuteczną obronę pokrzywdzonej, która zasłoniła się torebką i w związku z tym spowodował u niej uraz przedniej powierzchni szyi i głębokie otarcie naskórka, które to spowodowały u niej naruszenie czynności ciała oraz rozstrój zdrowia na czas poniżej 7 dni,

### **tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.**

## UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2010r., sygn. akt XII Kp 279/10 Sąd Rejonowy dla Wrocławia –Fabrycznej zastosował wobec J. K. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania uznając, iż popełnienie przez podejrzanego zarzucanych mu przestępstw zostało z dużym prawdopodobieństwem potwierdzone zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Do chwili obecnej nie wystąpiły żadne okoliczności uzasadniające uchylenie bądź zmianę stosowanego wobec podejrzanego środka zapobiegawczego. Zebrany dotychczas w przedmiotowej sprawie w postępowaniu przygotowawczym materiał dowodowy, w szczególności w postaci zeznań pokrzywdzonej D. W., świadków A. G., A. B., A. K., M. F., M. S., R. S., T. R., G. G., R. M., M. C., B. O., Z. S., W. D., a nadto wyniki opinii z badań biologicznych, protokół oględzin rzeczy wraz z dokumentacją fotograficzną oraz opinia sądowo-lekarska, wskazują na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego zarzucanych mu czynów. Wobec powyższego zachodzi ogólna podstawa stosowania środków zapobiegawczych opisana w art. 249 § 1 k.p.k.

Nie ustala uprawniajaca do stosowania srodka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania obawa matactwa procesowego ze strony podejrzanego oraz naklaniania przez niego innych osob do zlozenia falszywych zeznan. Podkreślić należy, że pokrzywdzoną w niniejszej sprawie jest dawna konkubina podejrzanego, zatem osoba z którą łączy go więzy o charakterze towarzyskim i uczuciowym. Powyższe uzasadnia obawę, iż podejrzany przebywając na wolności mógłby utrudniać postępowanie poprzez naklanianie pokrzywdzonej do składania korzystnych dla niego zeznań.

Co więcej – nie przesadzając w żaden sposób o winie i sprawstwie podejrzanego – należy zważyć, iż prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego J. K. zarzucanych mu czynów, przy uwzględnieniu ich doniosłości, wszak podejrzany pozostaje pod zarzutem usiłowania zbrodni z art. 148 § 1 k.k., uzasadnia twierdzenie o realności wymierzenia podejrzanemu surowej kary pozbawienia wolności o jakiej mowa w art. 258 § 2 k.p.k. Powyższe dodatkowo uzasadnia przekonanie, iż podejrzany przebywając na wolności może utrudniać prowadzone przeciwko niemu postępowanie karne, w szczególności może ukrywać się przed wymiarem sprawiedliwości bądź w inny bezprawny sposób wpływać na toczące się postępowanie. Obawa ta jest realna, zważywszy na to, iż podejrzany faktycznie nie posiada stałego miejsca zamieszkania a przed osadzeniem przebywa w schronisku im. B.A.w S.. Nie bez znaczenia jest również dotychczasowy włóczęgowski tryb życia podejrzanego i nadużywanie alkoholu.

Ponadto w sprawie zachodzi sytuacja opisana w art. 258 § 3 k.p.k., która stanowi szczególną podstawę stosowania srodka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. Zarówno z zeznań pokrzywdzonej S. M., jak i zeznań świadków A. G. i A. B., A. K. wynika, że podejrzany po zdarzeniu groził pokrzywdzonej pozbawieniem życia.

W ocenie Sądu jedynie przedłużenie wobec wymienionego izolacyjnego srodka zapobiegawczego, jakim jest tymczasowe aresztowanie, pozwoli zabezpieczyć prawidłowy tok prowadzonego postępowania karnego, a tym samym uniemożliwić podejrzanemu podjęcie jakikolwiek ewentualnych prób bezprawnych działań mogących je destabilizować.

W toku śledztwa przeprowadzono liczne czynności procesowe, jednak w celu prawidłowego zakończenia postępowanie przygotowawczego należy je kontynuować. W okresie przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego przesłuchano kolejnych świadków, zabezpieczono dalsze dowody rzeczowe, uzyskano opinię z badań biologicznych.

Obecnie nadal oczekuje się w szczególności na opinię biegłego z zakresu medycyny sądowej dotyczącą mechanizmu powstania doznanych przez pokrzywdzoną obrażeń ciała oraz opinię sądowo-psychiatryczną dotyczącą podejrzanego.

Zważyć należy, iż w stosunku do podejrzanego nie zachodzą warunki uzasadniające odstępianie od stosowania przedmiotowego srodka zapobiegawczego, określone w art. 259 § 1 k.p.k. W toku postępowania nie podnoszono żadnych miarodajnych okoliczności przemawiających za odstępianiem od stosowania tymczasowego aresztowania, co zgodnie z przyjętą linią orzecniczą obciąża stronę która domaga się zastosowania powyższego przepisu. por. postanowienie SA w Krakowie II AKz 144/06, KZS 2006/5/40, postanowienie SA w Lublinie II AKa 470/09).

Mając zatem na uwadze, iż srodki zapobiegawcze o mniej dolegliwym charakterze niż środek zastosowany, mógłby nie wypełnić swej roli, tj. nie zabezpieczyć w sposób prawidłowy toczącego się postępowania, Sąd – działając na podstawie powołanych przepisów – orzekł jak na wstępie.